

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 246/2013
30.01.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр.С.Н.1 и др, због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених С.Н.1, С.Н.2, и З.К., адв. В.Ј.Ђ., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К 1598/11 од 26.09.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1255/13 од 17.09.2013. године, у седници већа одржаној 30.01.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених С.Н.1, С.Н.2, и З.К., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К 1598/11 од 26.09.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1255/13 од 17.09.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору К 1598/11 од 26.09.2012. године оглашени су скривим и осуђени и то:

- окр. З.К., због кривичног дела крађе из члана 203. став 1. у вези члана 33. КЗ и кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а. став 1. КЗ – на јединствену казну затвора у трајању од једне године;

- окр. С.Н.2, због продуженог кривичног дела крађе из члана 203. став 1. у вези члана 33. и 61. КЗ – на казну затвора у трајању од седам месеци и

- окр.С.Н.1, због кривичног дела крађе из члана 203. став 1. у вези члана 33. КЗ – на казну затвора у трајању од шест месеци.

Одлучујући о жалбама бранилаца окривљених, Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Кж1 1255/13 од 17.09.2013. године, одбио жалбе као неосноване и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљених, С.Н.1, С.Н.2, и З.К., адв.В.Ј.Ђ., поднео је Врховном касационом суду захтев за заштиту законитости, због повреде кривичног закона на штету окривљених, са предлогом да се захтев усвоји и наведене пресуде укину.

Након што је примерак захтева, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужилаштву, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљених у захтеву наводи да су првостепена и другостепена пресуда засноване на доказима на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати те да је тиме учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП.

С тим у вези, у односу на окр.С.Н.2, бранилац наводи да су правноснажне пресуде засноване на препознавању окривљене од стране оштећених К.Г. и М.К. на главном претресу. Према захтеву, недозвољени докази у односу на окр.З.К. на којима су засноване правноснажне пресуде су потврда о привремено одузетим предметима и записник о његовом саслушању у полицији, а тај записник је сачињен након што је овај окривљени лишен слободе без наредбе суда, саслушан је иако претходно није прописно упозорен и поучен о својим правима, а саслушању је присуствовао бранилац кога су ангажовали припадници МУП-а.

Када је реч о окр. С.Н.1, бранилац у захтеву наводи да овај окривљени није учествовао у радњи извршења одузимања туђих покретних ствари нити је био у кући оштећене, па је првостепеном и другостепеном пресудом повређен кривични закон на штету окривљеног (члан 439. тачка 1. ЗКП) тиме што је оглашен кривим да је као саизвршилац извршио кривично дело крађе из члана 203. став 1. КЗ.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд је испитао сходно одредби члана 604. став 1. ЗКП, па је нашао:

Неосновано се захтевом указује да су првостепена и другостепена пресуда у односу на окривљене С.Н.1 и З.К. засноване на недозвољеним доказима и да је тиме повређен закон на штету ових окривљених – члан 438. став 2. тачка 1. ЗКП односно члан 368. став 1. тачка 10. ЗКП („Службени лист СРЈ“ број 70/01 и 68/03 и „Службени гласник РС“ број 58/04 ... 76/10) (у даљем тексту раније важећег ЗКП). Такође, Врховни касациони суд оцењује неоснованим и наводе захтева да је у односу на окр.С.Н.1 учињена повреда из члана 439. тачка 1. ЗКП односно члана 369. тачка 1. раније важећег ЗКП.

Наведене повреде закона браниоци су истицали и у жалбама на првостепену пресуду, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде на странама 2 у последња два става и странама 3, 4 и 5, у првом и другом ставу, о томе дао довољне и јасне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује.

Наводи захтева да је приликом саслушања окр.З.К. у полицији повређено његово право на одбрану – члан 33. Устава Републике Србије нису могли бити предмет испитивања од стране Врховног касационог суда, с обзиром на то да у случају када је захтев за заштиту законитости поднет због повреде неког права зајемченог уставом, та повреда мора бити утврђена одлуком Уставног суда и таква одлука, сходно одредби члана 484. ЗКП, мора бити достављена уз захтев, а у конкретном случају таква одлука није достављена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Драгана Вуксановић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.